

Δε θέλουμε Ανάσταση (Στέργιος Ν. Σάκκος, Ομότιμος Καθηγητής Εισαγωγής & Ερμηνείας Καινής Διαθήκης Α.Π.Θ. († 2012))

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ακούγεται σκληρή και κινεί ίσως την δυσπιστία του ανυποψίαστου αναγνώστη η διαπίστωση ότι δεν θέλουμε την Ανάσταση. Ποιος τυφλός δεν θέλει τα μάτια του, ποιος άρρωστος δεν αποζητά την γιατρεία του; Κι είναι ακριβώς η ανάσταση του Χριστού μάτια στο σκοτάδι της κακής μας τύφλας, υγεία στην βασανιστική αρρώστια της θνητότητός μας, η σωτήρια διέξοδος από το αδιέξοδο του παρόντος κόσμου στον άπειρο και άγιο κόσμο της αιωνιότητας, το πέρασμά μας από την φθορά στην αφθαρσία.

Είναι γεγονός ατράνταχτο η Ανάσταση. Δεν στηρίζεται στην πίστη μας, αλλά αυτή θεμελιώνει και στηρίζει την πίστη. Πριν δύο χιλιάδες χρόνια το θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συγκρούσθηκε με τον θάνατο και φάνηκε

να υποτάσσεται στην μοίρα του θνητού Αδάμ• «απέθανε και ετάφη». Επειδή όμως δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος ο Ιησούς Χριστός, δεν παρέμεινε στο μνήμα, αλλά «ανέστη και ώφθη». Νίκησε τον θάνατο και αναστήθηκε, στάθηκε πάλι όρθιος και ζωντανός -τον είδαν και τον αναγνώρισαν πολλοί- λυτρώνοντας το ανθρώπινο γένος από την κυριαρχία και τον φόβο του θανάτου.

Ωστόσο, οι άνθρωποι δεν θέλουν την Ανάσταση! Δεν χρειάζεται μεγάλη έρευνα ούτε απαιτείται ιδιαίτερη μελέτη για να καταλάβει κανείς ότι η σημερινή κοινωνία, ακόμη και η λεγόμενη «χριστιανική», δεν είναι καθόλου δεκτική της αναστάσεως του Ιησού Χριστού. Ρίξτε μια ματιά γύρω σας και θα διαπιστώσετε ότι πολλοί είναι οι θιασώτες του επικουρείου υλισμού, που δόγμα του έχει το «φάγωμεν, πλώμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Τίποτε δεν μπορούν να δούν πέρα από την ταφόπλακα, διότι έχουν αυτοεγκλωβισθεί στα ενδογήινα. Γι' αυτό μικροί και μεγάλοι πανικοβλήθηκαν εν όψει της οικονομικής κρίσεως. Η απώλεια ή έστω ο περιορισμός της ανέσεως και ευμάρειας που απολάμβαναν, τους φαίνονται ανυπόφορα, αβάσταχτη η μη ικανοποίηση των αισθήσεων και των επιθυμιών, η στέρηση των απολαύσεων.

Ούτως ή άλλως η Ανάσταση, γεγονός έξω από τα ανθρώπινα δεδομένα, εξ αρχής δέχθηκε την πολεμική των ανθρώπων. Κι είναι, πράγματι, ασύλληπτο και προκλητικό για την σκέψη μας το γεγονός ότι οι πρώτοι και σφοδρότεροι

αμφισβητίες της Αναστάσεως υπήρξαν ακριβώς εκείνοι που θα περιμέναμε να την ενστερνισθούν άνευ όρων, οι ίδιοι οι μαθητές του Ιησού Χριστού! Όσα είδαν και έζησαν κοντά στον Ιησού τους είχαν πείσει ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, τον οποίο όμως περιόρισαν στην ενδοκοσμική οπτική τους. Δεν ήθελαν τον Μεσσία για τον οποίο μίλησαν οι προφήτες, δεν εννοούσαν να τον δεχθούν έτσι όπως ο ίδιος παρουσιάθηκε ταπεινός και πράος. Στην δική τους νοοτροπία ο Μεσσίας θα έπρεπε να είναι ο κυρίαρχος κατακτητής, ο παντοδύναμος βασιλιάς, ο αήττητος κοσμοκράτορας. Τον καμάρωσαν και τον επευφήμησαν όταν χόρτασε τα πλήθη, όταν ανέστησε τον νεκρό Λάζαρο. Που να δεχθούν ότι θα πεθάνει, θα μπει στο μνήμα ο Μεσσίας! Όταν, λοιπόν, τον είδαν καρφωμένο στον σταυρό κι έπειτα νεκρό στο μνήμα, διασκορπίσθηκαν απογοητευμένοι. Μόνο οι εχθροί του Ιησού άρχισαν να ανησυχούν μήπως και ανα- στηθεί, όπως το προείπε, και σπεύδουν να ασφαλίσουν τον τάφο και βάζουν φρουρούς να τον φυλάγουν• από ποιους; από τους τρομαγμένους και απελπισμένους μαθητές που απερίφραστα ομολογούν ότι «ηλπίζομεν ότι αυτός εστιν ο μέλλων λυτρώσθαι τον Ισραήλ» (Λκ 24,21). «Ηλπίζομεν» κάποτε. Τώρα όμως οι ελπίδες διαψεύσθηκαν, έσβησαν.

Κι όμως, ο Ιησούς έσπασε «τα κλείθρα του άδου» και αναστήθηκε. Αυτός που δίδαξε την αλήθεια η οποία αγιάζει και ελευθερώνει, που με τα σημεία, τις θεραπείες και νεκραναστάσεις που έκανε αποκάλυψε την θεική του αυθεντία, την επικυρώνει τώρα με το σημείο των σημείων, την Ανάστασή του. Βεβαιωμένοι γι' αυτήν από τις αλληπάλληλες εμφανίσεις του οι μέχρι τότε δειλοί μαθητές, γίνονται απόστολοι και «ως λέοντες πυρ πνέοντες» καταθέτουν στον κόσμο την αξιόπιστη μαρτυρία τους ότι «Χριστός ανέστη». Έτσι, από το κενό μνήμα του αναστημένου Ιησού χύνεται το φως της ελπίδας. Ανοίγει ο νέος δρόμος της ζωής και της αιώνιας ευτυχίας μας, στον οποίο βαδίζουμε με την μετάνοια και την πίστη.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημα του σημερινού ανθρώπου. Δεν απορρίπτει τον Ιησού Χριστό. Θαυμάζει την καλωσύνη και την αγάπη του, τις τόσες ευεργεσίες που σκόρπισε στην γη. Η Ανάσταση είναι που τον ενοχλεί! Αν έμενε νεκρός στο μνήμα ο Ιησούς, θα είχε την συμπάθεια των πολλών. Είναι ανεπιθύμητος και πολεμείται σήμερα επειδή ακριβώς είναι αναστημένος και το άγγελμα της αναστάσεώς του έχει ως άμεση συνέπεια το παράγγελμα της δικής μας μετανοίας, την απάρνηση των παθών.

Ένας Χριστός που δεν αναστήθηκε μπορεί κάλλιστα να ταυτισθεί με τους άπειρους θεούς και θεές της ειδωλολατρίας, που όχι μόνο δεν απαγορεύουν, αλλά και επιδοτούν τα πάθη. Τι γίνεται όμως με τον αναστημένο Χριστό που διαβεβαιώνει ότι «εγενόμην νεκρός, και ιδού ζων ειμι εις τους αιώνας των αιώνων» (Απ 1,18);

Πως να τον ανεχθείς να ελέγχει τις παρεκτροπές σου, να περιορίζει τις κακίες σου, να ρυθμίζει την ζωή σου; Να γιατί οι πολλοί δεν θέλουν την Ανάσταση!

πηγή: www.agiazoni.gr